

Beste mensen,

Een aanleiding dat ik elke week een stukje ben gaan schrijven was dat het moeilijk werd door de bekende omstandigheden samen te komen. Er moeten dan manieren gevonden worden toch met elkaar contact te houden. In de Bijbelse tijd zijn zo de brieven ontstaan, die een groot deel van het Nieuwe Testament vullen. Wij leven in een wonderlijke tijd, er zijn zoveel communicatie middelen, laten we die dan gebruiken om de onderlinge band te onderhouden en vormen zoeken elkaar in het geloof te versterken.

In deze tijd wordt gedacht aan de komst van Christus als verlosser voor deze wereld. Die boodschap is vaak letterlijk ondergesneeuwd en wordt (werd) vaak tot een knus midwinterfeest. Toch is het feest vaak omgeven met goede bedoelingen, men doet dan meer een beroep op naastenliefde en geeft guller aan goede doelen. Het "vrede op aarde" wordt vaker gehoord. Het woord Kerst betekent eigenlijk Christus, maar die naam lijkt onherkenbaar geworden. In het Engels waar men die naam nog kon herkennen in Christmas maakt men er X-mas van. Er is in deze tijd wel behoefte aan perspectief, een ideaal, een bemoedigend vooruitzicht, maar waar kun je dat vinden? De jaartelling wordt gerekend vanaf de geboorte van Christus, maar vaak lees ik: de Gewone Jaartelling of Common Era in het Engels. Het lijkt of men het niet van Zijn komst meer mag verwachten. Met deze jaartelling heeft men ooit willen weergeven dat met Christus komst een nieuwe tijd was aangebroken en dat alles in Gods hand ten goede zal keren.

Is de mensheid opgeschoten na zo veel eeuwen? Er was verwachting voor een volk dat in duisternis wandelt. Nu in deze dagen de vieringen wat kaler zijn, zou er dan meer bezinning komen dat een wereld zonder uitzicht op Gods bevrijding weinig toekomst heeft? De schepping zucht en klaagt wel.

Vorige week schreef ik over de oude Simeon en Anna die de hoop en verwachting levend hielden, ze wanhoopten niet, ze bleven geloven dat God Zijn belofte zal houden. Zij hebben de Verlosser herkend. God geeft zijn plan niet op. De week daarvoor had ik het over de vissers, de discipelen, die toen ze niets vingen het van Jezus over een andere boeg moesten gooien (Johannes 21).

We hebben een oud geloof, "an old time religion" al van voor de jaartelling, maar het is ook helemaal van deze tijd: het gaat niet over zaken van vroeger, maar het gaat om ons nu. Wat doen wij nu, wat doet de gemeente nu. Als het nodig is moeten we nieuwe vormen zoeken, hervormen. De Kerk moet bij de tijd blijven om de Goede Boodschap, het Evangelie te blijven overleveren, totdat Hij komt. In deze tijd wordt creativiteit gevraagd, hoe geven we nu vorm aan ons geloof, dat is een uitdaging. Van belang is dat we ons niet opsluiten en laten isoleren, maar dat we kijken hoe wij ons geloof kunnen belijden, samen elkaar bemoedigen en opwekken, als broeders en zusters: Komt laat ons voortgaan kinderen, want de avond is nabij..... en wij reizen met elkander, wij wandelen hand aan hand, de één zij tot troost van de ander, op weg naar 't Vaderland.

Een goede Sabbat gewenst,
Roel Dijk